

Analyse av audiovisuelle virkemidler i «Call me by your name»

Hvordan skildres kjærighet og utviklingen i forholdet mellom hovedkarakterene Elio og Oliver i «Call me by your name», ved hjelp av kombinasjonen mellom lyd og bilde?

(Guadagnino, 2017)

Av: Nanna Aanderud-Larsen

Veileder: Nadine Zoghbi

Bacheloroppgave i Fjernsyns- og multimedieproduksjon

Kandidatnummer: 5663

Studentnummer: 249296

Universitetet i Stavanger

Mai 2021

Innholdsfortegnelse

1. Introduksjon	s. 3
2. Metode	s. 5
3. Teori og Analyse	s. 5
3.1 Fase 1 – Lyst	s. 6
3.2 Fase 2 – Tiltrekkelse	s. 10
3.3 Fase 3 – Tilknytelse	s. 15
4. Konklusjon	s. 17
Litteraturliste	s. 18

Introduksjon

«Å se film – heter det. Litt misvisende. For vi *hører* jo også film» (Peter Larsen, 2013). Peter Larsen er professor i Medievitenskap på Universitetet i Bergen, og påstår at filmmusikken er en del av filmen, en del av filmopplevelsen og en del av den kulturelle konteksten omkring film (Larsen, 2013, s. 13). Jeg har også alltid vært fascinert av kombinasjonen mellom musikk og bilde i spesielt kjærlighetsfilmer, og fascinasjonen er jeg ikke alene om. Allerede på tidlig 1900-tallet fant man ut at bilde trenger lyd, og at spesielt musikken gir bildet ny verdi. Kombinasjonen av pianostykker og historiefremføring viste seg å være et lurt sjakktrekk i konkurransen mellom teatrene og etter hvert kinoene på denne tiden (Larsen, 2013, s. 20). Musikk og bilde kan anses som avhengige av hverandre for å kunne fortelle den gode historien.

Den anerkjente Italienske regissøren Luca Guadagnino er kjent for sine kritikerroste filmer. I 2017 fikk han lov å regissere en (etter hvert prisvinnende) kjærlighetsfilm, fordi produksjonsbudsjettet han la fram var lavt nok i forhold til de andre regissørene som også var interessert i oppdraget. Dette gjenspeiles i den filmatiske og musikalske stilen i filmen, som er lite påkostet. Den naturlige stilen er mye av grunnen til at den oppfattes som ekte og autentisk. Valgene knyttet til lyssetting, klipp, tempo, utsnitt og musikk er gjort med denne upretensiøsheten i bakhodet. Filmen heter «Call me by your name» og handler om kjærlighet av den forbudte typen mellom Elio og Oliver, to mannlige karakterer som blir besatt av hverandre under vanskelige omstendigheter. Filmen er en adaptasjon av novellen skrevet av André Acimans i 2007, og filmen hadde premiere i 2017.

Å gi begrepet «kjærlighet» en konkret definisjon, kan være en vanskelig oppgave. Blant andre har kjente filosofer utforsket dette, og slik har de valgt å definere begrepet:

Kjærlighet er som en enkelt sjel som bor i to kropper

- Aristoteles

Kjærlighet har alltid vært basert på avskrivelsen av personlig eierskap

– Tolsoy

(Tim, 2012). Fellesnevneren mellom definisjonene til Plato og Tolsoy, er at begge filosofene påstår at kjærlighet foregår mellom to eller flere parter. At et «jeg», blir til «vi». Definisjonen til Schopenhauer er derimot er mer interessant.

Kjærlighet er en felle for menn til å forevigjøre rasen sin

– *Schopenhauer*

(Tim, 2012). Filosofen Schopenhauer er enig med Aristoteles og Tolsoy om at kjærligheten foregår mellom to eller flere parter. Forskjellen er at han påstår at kjærlighet er en drivkraft som har som hensikt å formere en art. I denne konteksten, Homo Sapiens. Det vil si at kjærligheten må skje mellom en mann og en kvinne. Skal man være tilhenger av Schopenhauer's filosofi, blir ikke de homofile og lesbiske parene inkludert i definisjonen på kjærlighet. Han baserer altså filosofien sin på vitenskap.

Adferdsetterforsker Vanessa Van Edwards er også tilhenger av vitenskap knyttet til kjærlighet. Hun har definert relasjonsutvikling innenfor kjærlighet som en utvikling gjennom tre ulike faser; lystfasen, tiltrekkelsesfasen og tilknyttelsesfasen. Hun omtaler kjærlighet som noe godt, i likhet med andre kjente karakterer:

Enhver aspirasjon til godhet og til glede, det er kjærlighet.

- *Plato*

Behovet for kjærlighet ligger i selve grunnlaget for menneskelig eksistens.

- *Dalai Lama Den fjortende*

Plato og Dalai Lama definerer kjærlighet som en livsviktig og god følelse, som ikke nødvendigvis må foregå mellom to parter.

De to hovedkarakterene i «Call me by your name» er i forelskesesfasen. De er altså to parter som sammen skaper og deler noe godt, som stemmer overens med filosofenes definisjoner. I likhet med kjærlighet i menneskelige relasjoner, består også film av flere parter som er avhengige av hverandre for å skape magi; nemlig bilde, musikk og lyd. I denne analysen har jeg lyst til å finne ut hvordan kjærlighet og utviklingen i forholdet mellom hovedkarakterene Elio og Oliver skildres, ved hjelp av musikk, lyd og bilde.

Metode

Jeg vil utforske sammenhengen mellom bilde og lyd i «Call me by your name», og se på hvordan sammenhengen mellom disse komponentene påvirker fortellingens handlingsløp. Jeg skal bruke analysemetoden definert av Michel Chion i boken «Audiovision». Jeg skal videre undersøke påstander jeg har formulert etter å ha analysert lyd og bilde, og underveis trekke fram relevant teori for å støtte og underbygge påstandene.

(Chion, 1990, s.185)

Analyse

«Call me by your name» foregår i den Italienske byen «Crema» på 80-tallet. Protagonen Elio er en 17 år gammel gutt, som bor i en stor villa med moren og faren sin. Han er interessert i klassisk musikk, spiller piano på fritiden og har et spesielt godt forhold til faren sin. Faren er professor innen historie, og hver sommer får han praktikanter på besøk som bor hos dem over seks uker. Amerikanske Oliver på 24 år er en av disse praktikantene. Elio og Oliver føler på en uventet kjemi, men omstendighetene gjør det vanskelig for dem å vise hva de føler for hverandre. De er begge jøder, Oliver er en del eldre enn Elio og de er av samme kjønn.

Selv om Elio får nok av oppmerksomhet fra jenter på hans alder, er det kun Oliver han vil ha. Forholdet deres utvikler seg sakte men sikkert i midtdelen av filmen, der de er med hverandre i skjul på nattestid blant annet. De kjenner på en ny type kjemi og intimitet de ikke har opplevd før. Selv om de har det veldig fint med hverandre, er begge klar over at eventyret kommer til å ta slutt når Oliver skal tilbake til Amerika.

Elios foreldre får etter hvert mistanke om hva som foregår. De er ikke motstandere av homofili, og velger å sende dem alene på «studiereise» til en naboby rett før Oliverts praksisperiode er over. Etterpå sier de motvillig farvel, og ser hverandre aldri igjen. I en telefonsamtale ett år senere, forteller Oliver til Elio at han har forlovet seg. Elio blir knust.

Regissør Guadagnino beskriver seg selv som en på Fransk såkalt «Voyeur», en nyskjerrig observatør som vanligvis søker etter det skandaløse, som blir tilfredsstilt av å observere individer som er engasjert i seksuelle handlinger (Webster, 2021). Det kan se ut til at dette er forklaringen bak mange av valgene som er gjort i filmen. Adapsjonen er både intim og seksuell, og det er interessant å se hvordan Guadagnino har valgt å avbilde og formidle denne intime relasjonen. Filmen ble filmet med en 35mm linse, som er det nærmeste man kommer

menneskets øye. Dette kan være et virkemiddel for å få det man ser på skjermen til å virke så virkelighetsnært som mulig. Jeg har delt opp relasjonsutviklingen i de tre ulike fasene, definert av adferdsetterforsker «Vanessa Van Edwards»; «Lyst», deretter «Tiltrekkelse» og til slutt «Tilknyttelse» (Edwards, 2020).

Fase 1 – Lyst

Denne fasen blir dominert av kjønnshormonene «østrogen» og «testosteron» som pumper gjennom kroppen i både menn og kvinner. I denne fasen vil vi av instinkt vise frem fruktbarheten vår, og vise fram våre beste sider for å tiltrekke oss en eventuell partner. Instinktene våre vil ha seksuell interaksjon med den andre parten, fordi evolusjonen trenger at vi reproduserer oss. (Poole, 2017). Den mest normale måten å flørte på er blant annet øyekontakt, hudkontakt, å posisjonere seg eller å danse foran motparten, å vise avsky for en eventuell konkurrent uten å si noe eller å gå inn for å gjøre motparten sjalu (Wade, J. Fisher, M. Clark, E., 2021).

I fasen har de sitt første møte, der Oliver fungerer som et friskt pust i livet til Elio. Han viser Oliver rundt i hjembyen sin, og de tilbringer mye tid sammen. Oliver fremstår arrogant og selvgod, men oser av selvtillit og intelligens – noe Elio finner attraktivt og som vekker en lyst og nysgjerrighet i han. Begge bruser med fjærene med imponerende pianospilling, danse moves og kjappe kommentarer, noe om gjenspeiles i det generelle kjappe tempoet i disse første minuttene av filmen. Oliver er ikke beskjeden og begynner tidlig i relasjonen å gi Elio massasje, og etablerer på denne måten en trygghet og interesse rundt hudkontakt. Elio gjemmer følelsene sine ved hjelp av en fasade, der han er krass og hard, men han blir fort gjennomskuet av Oliver. Dette fører etter hvert karakterene videre inn i andre fase.

Flørtingen er tydelig i scenen der hudkontakt forveksles, og Elio blir massert av Oliver for første gang (00:14:34 – 00:15:39). Scenen finner sted på en volleyballbane, der en gjeng unge mennesker spiller og hører på musikk.

A. Elio ser på Volleyballspill

Atmosfæreløden består av vind i trærne, fuglekvisper, prat og roping, upbeat musikk fra en høyttaler på plenen og konstant lyd av sirisser. Musikk og småprat dominerer i forgrunnen. Lydene fortsetter konstant gjennom scenen, men nivåene endrer seg.

Elio sitter i badeshorts på gresset til høyre for to venninner av han, og de skytes rett forfra i en halvtotal. Solen skinner på dem bakfra. De sitter og ser på volleyballspillet som foregår bak kamera, bak kameramannens høyre skulder. I bakgrunnen er det en gammel murbygning og et par sykler lent inntil et tre.

Venninne:

Heia Chiara!

En revers ultratotal av volleyballbanen avslører at de ser på volleyballspillet. Oliver sitt lag får poeng og jubler med hendene over hodet, og løfter deretter opp en jente på laget sitt og klemmer henne hardt.

Venninne:

Han er bedre enn han som var her i fjor, husker du han? Ser du hvor søt han er?

Elio går mot venstre i utsnittet, og kamera følger etter i en panorering mot venstre. Han går forbi en heiagjeng som ligger på gresset, men han tar likevel ikke blikket vekk fra volleyballspillet mens han går.

Det klippes tilbake til ultratotalen med volleyballspill et par sekunder, der Oliver gjør et imponerende slag.

Det klippes til en større total av Elio som står ved et lite bord, med en vannflaske i venstre hånd og en aprikos i den andre. Han får nå solen i ansiktet mens han går mot heiagjengen for å gi dem vann. Heiagjengen sitter i forgrunnen.

Vennegjeng:

Elio, vann!

B. Interaksjon mellom Oliver og Elio

Lydbildet domineres nå av sirisser og fuglekvisper i forgrunnen. Musikk fra høyttaler, småprat og vind i trærne ligger i bakgrunnen.

Elio kommer nærmere kamera og ender opp i en halvtotal, og strekker ut vannflaska for å gi til vennene sine. I bakgrunnen er det to store trær som veiver i vinden. Oliver kommer løpende inn fra venstre i bildet og griper tak i vannflasken.

Oliver:

Perfekt timing.

Kamera skyter Elio halvnært bakfra, og Oliver's venstre arm ligger på Elios høyre skulder. Elio ser forvirret på han, og river seg løs i det hånden begynner å massere han.

Oliver:

Hva skjer? Kom jeg borti en nerve?

Elio:

Nei, det går bra.

(Guadagnino, 2017)

Oliver steller seg bak Elio, kamera filmer dem forfra i en halvtotal. Oliver gir vannflaska til Elio og begynner å massere han med begge hender på samme skulder.

Lyden av et fly kommer inn fra høyre som flyr over dem.

Oliver:

Stol på meg, jeg skal snart bli lege.

Elio blir ubekvem i ansiktet og prøver å rive seg løs igjen, men blir dratt tilbake av Oliver.

Oliver:

Kom her. Ser du? Det er problemet. Du er så stressa. Du må bare slappe av litt.

Elio:

Jeg slapper av.

Oliver:

Marzia, kom her et øyeblikk.

En halvtotal presenterer Marzia komme gående fra venstre, Oliver i midten og Elio med ryggen til dem til høyre i bildet. Marzia begynner å massere Elio med instruksjoner fra Oliver.

Oliver:

Hjelp meg litt her. Kjenner du det? Det er for stivt, sant? Han må slappe mer av.

Oliver løper tilbake til spillet og etterlater Marzia og Elio alene. Hun fortsetter å massere han.

Marzia:

Du burde slappe mer av.

Elio river seg løs og går hjem.

Oliver klemmer hardt på en jente foran Elio, Elio klarer ikke ta blikket fra han, og de forveksler hudkontakt for første gang. Dette er tydelige tegn på at de flørter og er i lystfasen.

Utsnittene holdes relativt store gjennom hele scenen. Det næreste utsnittet skjer når Oliver tar på Elio for første gang, der det klippes fra en halvtotal til et halvnært bilde. Effekten av dette er at vi forstår at denne hendelsen må være viktig for historien, og at dette betyr noe spesielt for Elio.

I sekundet Elio kommer inn i utsnittet og griper tak i vannflasken skjer et skifte i lydbilde. Den konstante lyden av sirisser og fuglekvisper dominerer, mens resten av lydene blir dempet. Konstant lyd av sirisser og fugler kan være ubehagelig i lengden. Akkurat som dryppende vann i et stille rom, vil denne «rytmen» være forstyrrende. Biologisk søker vi alltid etter konstant tempo, og i denne scenen blir sirissene og musikk i utakt. Denne konstante urytmen kan skape en oppfatning av at tilstedeværelse er ganske anspent og intens, noe Elio er i denne scenen og fasen. (Chion, 1990, s. 210). En repeterende rytme kan også ha effekten av suspendert tid. Følelsen av at tid blir målt med en klokke blir visket vekk (Burt, 1994, s. 124). Elio er i en situasjon der han ikke har kontroll, og den repeterende rytmen kan ha effekten av akkurat det. Dette kan være brukt som et virkemiddel for å få oss nærere protagonisten og hans sinnstilstand. Men atmosfærelydene her er konstante, bortsett fra endringer i nivåene. Effekten av dette er at scenene blir sydd sammen, og man får en oppfattelse av at tiden går.

Midt i den ubekvemme situasjonen der Elio mislykkes i å stikke av, kommer en høy lyd av et fly over dem. Dette kan kalles for en «Punctuation»-lyd, som brukes for å bryte en scene, slik at scenen får en naturlig rytme. Flyet fungerer som et pausemoment i scenen, som ellers har vært konstant i tempo. Man kan få følelsen av at herfra vil scenen ta en ny vending, og et hint om at relasjonen deres er i endring (Chion, 1990, s. 48).

Fase 2 - Tiltrekkelse

Her har parene falt for hverandre, og fasen er fylt med spenning og nerver. Man er interessert i, fascinert av og føler en trang til å bevege seg mot en person. Man vil vite mer, og er nysgjerrig. Fasen påvirker tankemønster og væremåte, og kan være så forstyrrende at man glemmer å spise eller drikke. Dopamin blir skilt ut, og man får følelsen av å ha vunnet en gjev pris. Adrenalin får hjertet til å slå ekstra fort og hardt, og kan få oss til å rødme og svette rundt motparten. Forskning viser at når hjertet slår fort, vil personer vi møter virke mer tiltrekkende (Edwards, 2020).

Andre fase handler om at Oliver og Elio åpner seg opp for hverandre. De sykler til et hemmelig sted, der de deler et første kyss. Oliver lar fornuften styre, fremfor å følge hjertet. Han mener det de gjør er forbudt, og at de må avslutte det på stedet. Dette må fortsatt holdes hemmelig. De tar en pause fra hverandre, og Elio finner tilbake kjemien med Marzia, en god venninne av han. Samtidig snakker Oliver ofte om en kvinne han møtte på dansegulvet foran Elio, som gjør han sjalu. Motvillig føler de nå en sterkere tilknytning til hverandre mer enn noen gang før, og det ender med at de har samleie.

Scenen der Elio og Oliver sykler alene sammen til byen for å gjøre noen ærender (00:46:40 – 00:50:05) er en sentral scene i tiltrekkelsesfasen.

A. Kjøpe sigaretter

Elio og Oliver sykler på hver sin sykkel og filmes i en ultratotal. De er omgitt av store murbygninger, men det er få mennesker å se. Oliver går inn i en butikk, mens Elio står utenfor og passer på syklene.

Atmosfæren består av mye fuglekvisper forgrunnen, med vind i trærne og småprat i bakgrunnen. Sekundet Oliver forsvinner inn i butikken begynner et pianospill svakt i bakgrunnen, og Elio ser seg rundt tankefullt. Musikken fades ut når Oliver kommer ut av butikken igjen få sekunder etterpå.

Oliver:

Vil du ha en?

Elio:

Gjerne det.

Oliver tenner på sigaretten til Elio og sin egen, før de triller syklene mot en statue. Kamera følger dem med en rolig panorering mot høyre som avslører statuen.

Det rolige lydbildet blir avbrutt av en høy lyd av en bil som kjører forbi i bakgrunnen. Det gjør at de må snakke ekstra høyt.

Oliver:

Ikke dårlig, huh? (referer til sigaretten)

Elio:

Ikke dårlig i det hele tatt.

To mopeder kommer kjørende i bakgrunnen som lager enda mer støy. Videre hører man lyden av metall som kastes i en container. Knirking, og harde slag. Fuglekvitteret er nå ekstra høyt.

Elio:

Jeg trodde du ikke røyka?

Oliver:

Jeg gjør ikke det.

B. Statuen

De triller syklene mot en statue Oliver vil se på. Statuen har et stort rundt gjerde rundt seg. Oliver står i front, og Oliver står bak og forklarer statuen. De står til venstre i bildet og vi ser dem fra siden, og ser på statuen til høyre i utsnittet. Oliver blir imponert over kunnskapen til Elio, og de ler forsiktig. De skiller lag og sirkler sakte rundt statuen på hver sin side. De stopper opp og ser på hverandre tvers over gjerdet. Vi ser Elios rygg nærmest kamera, der han står og lener seg inntil gjerdet. Oliver ser vi 6 meter fram på andre siden av gjerdet, over Elios venstre skulder.

Bystøy blir borte, og byttes ut med fuglekvitter når de begynner å snakke om statuen.

(Guadagnino, 2017)

Oliver:

Hvordan vet du alt dette?

Elio:

Jeg vet ingenting, Oliver.

Oliver:

Vel, det virker som du kan mer en de fleste her.

Elio:

Vel, om du bare hadde visst hvor lite jeg vet om ting som faktisk betyr noe.

Oliver:

Som hva?

Lavt bystøy runger i bakgrunnen, og bil kjører forbi.

Elio:

Du vet hva.

Kameraet beveger seg sidelengs mot høyre, vi ser nå Oliver over Elios høyre skulder.

Oliver:

Hvorfor forteller du meg det her?

Hører lyden av moped som kjører forbi.

Elio:

Fordi jeg tenker du burde vite det.

Oliver:

Fordi du tenker jeg burde vite det?

Oliver fortsetter å gå sakte langs gjerdet. Han forsvinner sakte bak statuen.

Fuglekvitteret blir høyere.

Elio:

Fordi jeg vil at du skal vite det?

Elio går sakte videre langs gjerdet han og. Oliver er bak statuen nå, så vi ser kun Elio fra siden som går langs gjerdet mot høyre i bildet.

Det samme pianospillet kommer tilbake.

Elio:

snakker lavt for seg selv mens han går

Fordi jeg vil at du skal vite det...

Pianospillet fortsetter og Elio tar et drag av røyken han har i hånda. Vi ser fortsatt ikke Oliver.

Elio:

snakker lavt for seg selv mens han går

Fordi jeg vil at du skal vite det.

De møtes på andre siden av statuen. Musikken fades ut i det vi hører et svakt pip fra bremsene til en gammel bil i bakgrunnen. De står nå ca en meter fra hverandre ansikt til ansikt uten musikk. Det kommer en buss i bakgrunnen. Bystøyet er høyere og man hører mer prat i bakgrunnen.

Elio:

Fordi det ikke er noen andre enn deg jeg kan si det til?

Oliver ser seg rundt og tar et drag av sigaretten sin.

Oliver:

Sier du det jeg tror du sier?

Elio nikker. Oliver ser seg rundt igjen og setter en pekefinger på brystet til Elio.

Lyden av mennesker og byliv blir mer dominerende.

Oliver:

Ikke gå noe sted. Bli her.

Elio:

Du vet at jeg ikke går noe sted.

Oliver forsvinner ut av bildet til høyre og inn i en butikk som vi ikke ser. Pianospillet begynner igjen. Elio trasker forsiktig etter og kameraet kjører mot han. Han er undervinkla i det han tar enda et drag av røyken sin og kikker ut i lufta. Han snur seg slik at bakhodet hans vises i bildet, mens han kikker opp på kirkespiret (fordi de er begge jøder). Kameraet tilter opp for å avsløre det han ser på. Pianospillet fades ut igjen når Oliver kommer ut.

I denne scenen sier Elio og Oliver sier indirekte at de liker hverandre, og beviser for hverandre og oss som publikum at relasjonen er i utvikling, og at de er i tiltrekkelsesfasen.

Store deler av scenen er stille. Dette valget er gjort på grunn av scenens dramatiske innhold. Karakterer i deres private kvaler blir mer levende og sterkt skildret uten musikk. (Burt, 1994, s. 208). I tillegg vil det stille lydbilde tvinge oss til å være ekstra oppmerksomme på situasjoner der musikken kommer på (Burt, 1994, s. 209). Derfor er det nøye gjennomtenkt av regissøren når musikken skal inntreffe, som i dette tilfellet er der Oliver er ute av bildet. Musikken har høyt tempo og kan minne litt om endorfiner, som blir skilt ut i tiltrekkelsesfasen.

Det unike med denne scenen er at pianospillet repeteres hele tre ganger i veldig korte intervaller med korte pauser (10 sekunder, 23 sekunder og 26 sekunder), alene i bildet. Pianospillet høres etter hver lille vending i dialogen, som går hånd i hånd med vendinger i relasjonen. Dialogen går sakte men sikkert mot en forsoning med hverandre, og hver vending er derfor viktig. Timingen er derfor dramatisk motivert, og valgene her er gjort med tanke på

den underliggende meningen med scenen som er relasjonsutvikling (Burt, 1994, s. 83). En slik utvikling trenger naturlige pauser. Musikken går på hver gang Elio får tid til å tenke for seg selv mellom replikkene.

Pianospillet oppleves som lystig og glad, på grunn av høyt, lekent tempo og lyse toner blant annet, på grunn av hva vi er lært opp til å forbinde med glede (Larsen, 2013, s. 75). Og som Plato sier, handler kjærlighet om de gode følelsene. Dette musikkvalget kan tolkes som en skildring av Elios løpske hjerte og tankesett, da den kun kommer på når Elio er helt «alene». Elio skriver og spiller pianostykker på fritiden, som gjør at vi assosierer Elio med pianoinstrumentet. Stykket i scenen likner på det han skriver, og kan derfor gi effekten av at dette rett og slett er «han i musikkform». Han får sin egen melodi.

Det blir ikke gjort et eneste klipp i denne scenen, som gir en effekt av nærhet til karakterene, fordi vi har muligheten til å overvåke alt som skjer til enhver tid. Panoreringen er valgt for å avbilde store områder fortere enn andre kamerateknikker. Effekten av dette er at vi får følelsen av å være tettere på karakterene gjennom hele dialogen, uten å bli dratt ut av den (Katz, 1991, s. 282). Fordi panoreringen dekker et stort område, kan man tydelig se den fysiske avstanden mellom dem. Dette kan være et forsøk på å symbolisere den emosjonelle avstanden de har når de skal ta opp et sårt tema som «forbudt kjærlighet». Måten de beveger seg rundt statuen på, kan minne om en dans rundt i ring. Dette kan tolkes som flørting. Til tross for dette hører scenen til i tiltrekkelsesfasen, fordi rett etter denne scenen gir de hverandre et første kyss som tar dem over i tredje fase.

Fase 3 – Tilknytelse

På dette stadiet vil det være et behov for å knytte sterkere bånd til hverandre. Her bestemmer man seg for at man stoler på partneren sin. Oxytocin, også kalt kjærlighetshormonet, blir skilt ut når ved hud og – øyekontakt, og gir oss følelsen av å være knyttet til noen. Kjemikaliet «Vasopressin» gjør at vi føler på en langsiktig og langvarig tilknytning til noen, og at man er forpliktet til hverandre.

Fasen handler om at de er ekstremt tilknyttet til hverandre, og at det å skille lag er det værste de kan tenke seg. De har hatt sitt første kyss, er fysiske og intime med hverandre, og nyter den siste tiden de har sammen før Oliver drar. Denne fasen er knyttet til mye sorg, da Oliver snart reise hjem igjen til hjemlandet sitt. Elio har fortsatt håp om at de kan holde kontakten, men Oliver er veldig lojal mot foreldrene sine og troen deres.

I scenen der de har samleie for første gang (1:21:06 – 1:25:50), finner de tilbake til hverandre etter å ha prøvd å ta avstand uten hell.

Elio og Oliver står med ryggen til kamera og lener seg på gelenderet på verandaen. Det er mørkt ute, og alle i huset har lagt seg. Lydbildet domineres av sirisser og svak bris i trærne. Oliver legger hånden sin på Elios', og musikk begynner å spille.

Oliver:

Jeg er glad du kom.

Elio:

Jeg er nervøs.

(Guadagnino, 2017)

De snur seg for å gå på soverommet. Kameraet kjører bakover mens de går inn. Musikken fades ut etter 10 sekunder, når det klippes inn til soverommet. Lydbildet består av interne lyder. De blir gradvis mer intime. Det klippes til et stille bilde av gangen utenfor soverommet, før det klippes inn på soverommet igjen. De blir enda mer intime, før det gjøres en panorering vekk fra dem og ut gjennom vinduet.

Dette er en intim scene, som er viktig i relasjonsutviklingen. Regissøren ser ut til å ville skildre intimiteten så virkelighetsnært som mulig, og det er interessant å se hvor enkelt den er løst. Den intime delen av scenen er helt fri for musikk. Ofte vil slike scener ha musikk til, fordi det er lite dialog. Musikk er ikke nødvendig for å dramatisere en handling, bildet tar ansvar for det dramatiske aspektet. (Burt, 1994, s. 66). Det som skjer på skjermen er

klimakset i relasjonen deres, der intensiteten snakker for seg selv. Lydbildet består kun av interne lyder som ingen andre hører, som pusting og hvissing, som lar oss komme nært på karakterene i en intim setting. (Chion, 1990, s. 76) I likhet med forrige scene, er det lite klipp her og. Til sammen gjøres det kun to klipp i hele scenen. Jo mindre klipp, jo mer sammenhengende føles det.

Etter denne scenen er det et intervall uten musikk som varer i hele 23 minutter, som er den lengste pausen fra musikk gjennom hele filmen. Relasjonen har nådd klimakset sitt, og nå står bildene støtt for seg selv. Det kan se ut om at regissøren har tenkt at når det er stille mellom dem, er det ingen musikk. Det stemmer ved at de nå nyter øyeblikket de er i, for Oliver skal snart hjem til Amerika. Det trengs ingen musikk for å underbygge det dramaturgiske.

Konklusjon

Luca Guadagnino har skildret relasjonsutviklingen på en simpel, rimelig, men veldig effektiv måte, som den observatøren han er. Gjennomgående i filmen brukes det nesten utelukkende naturlig lys da de fleste scenene foregår utendørs. Viktige scener har lite klipp og musikk. Utsnittene består av mye totaler, og de få kamerabevegelsene består stort sett av rolige kamerakjøringer. Den første fasen er rolig i både klipp og musikk, men etter hvert som relasjonen utvikles blir tempoet tregere. Intervallene uten musikk blir lengre og lengre, parallelt med relasjonsutviklingen. Vi ligger dramaturgisk nært hovedkarakterene hele veien, som gjør at bildene bærer mye verdi, og følgelig lite musikk. Ved hjelp av lyd og bilde kjenner man på de samme følelsene som Elio i de viktige scenene.

Den naturlige måten å skildre relasjonen på virker ekte, som bekrefter nok en gang at filmkunsten speiler virkelighet. På samme måte som at kjærlighet kan være et redskap for å knytte ting sammen, er også film en kjærlighetshistorie, mellom det vi ser og det vi hører.

Litteraturliste

- Burt, G. (1994). *The art of Film music*. Boston: Northeastern University Press.
- Chion, M. (1990). *Audiovision*. New York: Columbia University Press.
- Edwards, V. E. (2020). The three stages of love. Hentet fra <https://www.scienceofpeople.com/3-stages-of-love/>
- Guadagnino, L. (Regissør). (2017). *Call me by your name* [spillefilm]. Russland: Sony Pictures.
- Katz, S. (1991). *Shot by shot*. Michael Wiese Production.
- Larsen, P. (2013). *Filmmusikk, historie, analyse og teori* (2. utg). Oslo: Universitetsforlaget.
- Merriam-webster. (2021, 10.05). Voyeur. Hentet fra <https://www.merriam-webster.com/dictionary/voyeur>
- Merriam-Webster Dictionaries. (2021). Defenition of Voyeur. Hentet fra <https://www.merriam-webster.com/dictionary/voyeur>
- Tim. (2012, 01.05). "Definition of Love: Philosophy" i *Philosophy & Philosophers*, Hentet fra <https://www.the-philosophy.com/definition-love-philosophy>.
- Poole, J. (2017). Stages Of Love. Hentet fra <https://www.mymed.com/health-wellness/interesting-health-info/chemistry-or-cupid-the-science-behind-falling-in-love-explored/the-stages-of-love>
- Wade, J. Fisher, M. Clark, E. (8. april 2021). I saw him first: Competitive nonverbal flirting among women, the tactics used and their perceived effectiveness. Hentet fra https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0191886921002737?casa_token=NemRe7ody98AAAAA:16007Jwd5F5x-nA1ktihjeGl6mQ4LKzoEbC8LywqA_vd7aTKMMz3cUUKVFur6L42WSKQbkNQ8A